

Nr 203.

Av herr **Persson** i Fritorp, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående utredning om i vilken omfattning telegrafverket bör bestrida kostnaden för lokal och betjäning vid mindre telefonväxelstationer, samt vidtagande av härav föranledda åtgärder.

Snart höra de områden på vilka kristiden icke inverkat till rena undantagen, om några undantag överhuvudtaget givas, och även det område jag här avser beröra hör till dem som drabbats av det kända ordet — prisstegring.

Som bekant torde vara, äro telefonväxelstationerna indelta i grupper, därav den ena dels åtnjuter förmånen att i huvudsak få sina telefonledningar byggda på telegrafverkets bekostnad, varjämte verket jämväl bestrider *alla* kostnader för växelstationernas lokal och betjäning, under det den andra gruppens abonnenter icke allenast få bekosta sina, många gånger långa ledningar utan även betala kostnaden för växelstationernas skötsel.

Enligt gällande telefonreglemente är det utom telegrafstationer, växelstationer med minst 50 abonnenter som telegrafverket ensamt bekostar växelstationernas lokal och betjäning.

Härav följer — som för övrigt torde vara känt — att det är den mindre tätt befolkade landsbygden, som får vidkännas den största avgiften, d. v. s. både betala sitt telefonabonnemang till telegrafverket och skötseln av växelstationen. Avgifterna för växelstationernas skötsel torde vara ganska olika, beroende på abonnenternas antal m. m., men under det minimum före kriget i den ort jag känner till var 10 kronor pr år och abonnent, har detta under kristiden höjts till 30 kronor, varav följer att abonnenten i ex. A. skall betala 50 kronor, under det en annan abonnent, vilken ej behöver bo så värst avlägset från denna, får betala 80 kronor i regel däröver för samma förmån, blott därför att han har sin telefon inväxlad i B.

I vår tid är det ju en strävan att utjämna så många orättvisor som möjligt, och jag förmenar att även på detta område en förändring är av rättvisa och billighet påkallad. Då jag icke utan föregående utredning vågar hemställa, att riksdagen måtte besluta ändring i den kungl. kungörelsen av den 29 november 1915 angående telefonreglemente i antydd riktning, får jag på anförda skäl hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning, i vad omfattning telegrafverket bör bestrida kostnaden för lokal och betjäning vid telefonväxelstationer med mindre än 50 abonnenter, samt därefter vidtaga de åtgärder, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 21 januari 1919.

Sven Persson,
Fritorp.
